

Ya su ve Hava da Paralı Olsaydı

“ Soluduğum Hava için Tanrı’ya Hiç Teşekkür Etmemiştim”

Büyüklerimiz “insan aklı nisyân ile maluldür” derler. Elhak doğrudur. Başına bir musibet geldiğinde, Allah’a sığınır, Selamete erdiğinde de Tanrı’yı çabucak unutuverir.

İtalya’da ayakkabı sektörünün önde gelen iş adamlarından 93 yaşındaki Covanni, yakalandığı Corona dolayısıyla hastaneye yatar. Tedavisi yapıp, taburcu edilirken hastane yetkilileri kendisine her gün verilen oksijen bedelini 300 euro üzerinden fatura eder. Ve yaşlı adam faturayı görünce ağlamaya başlar. Doktor: “fatura yüzünden ağlamamasını, imkanın yoksa gerekli kolaylığı gösteririz.” tavsiyesi üzerine yaşlı ve zengin adamın söyledikleri tüm doktorları ağlatır.

-“Ödemem gereken para için ağlamıyorum. Tedavim için yapılan tüm masrafları ödeyebilirim. Ancak 93 yıldır Tanrı'nın verdiği havayı soluyorum diye ağlıyorum ve bunun bedelini hiç ödemedim. Hastanenin solunum cihazını bir günlüğüne kullanmak için 300 euro istendi. Tanrı'ya ne kadar borcum var bilmiyorum. Bunun için...Tanrı'ya daha önce hiç teşekkür etmedim. Onun için ağlıyorum.” dediğinde, doktorların da gözleri yaşarır.

Rabbimiz hayatımızı idame ettirebilmemiz için temel gıdaları ya bedava veya da çok ucuz vermiştir. İnsanın imal ettiği parmak kadar çikolata, iki üç ekmek parası iken, en temel ihtiyaç olan su ve havayı ücretsiz vermiştir. Hele hava para ile olsaydı dünyanın Karunları, ile bugünün holdingleri bile ona para yetiştiremezdi. Ama ne yazık ki Rabbimizin bize verdiği nimetleri Ağrısız ve hastaliksız olarak havayı özgürce soluduğumuzda kimse yaşamın kıymetini bilmiyor. Ancak hastaneye girdiğimizde solunum cihazını kullanarak nefes almanın ne kadar zor pahalı olduğunu öğreniyoruz.

Gözle görülmeyen Corona virüsü 1920 yılında geldiğinde zengin-fakir, genç -yaşlı hiçbir ayrım gözetmeksizin ya anamızı, ya

babamızı ya komşumuzu veya dostumuzu alıp götürdü. Her gün de çeşitli sebeplerle önümüzdeki sütrelere teker teker yıkılıp gidiyor ama bizler sanki dünyaya kazık çakacakmış gibi bir his ile yaşamaya devam ediyoruz. Ne kadar ilginç değil mi? Bu ifadelerimle gidelim, boş mezarlara girelim, demiyorum. Elbette Rabbimizin takdir ettiği ömür bitince ihtirassız hepimiz teslim olacağız. Pekâlâ, zamanı gelmeden orası için de bir şeyler düşünüyor muyuz? Dünyada yaşarken mal biriktiren tek canlı, insandır. Dünyalık için gösterdiğimiz hırsı, ebedi dünyamız için içinde gösteriyor muyuz? Peygamberimizin “Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya, yarın ölecekmiş gibi de ahiret için çalışın.” Buyurduğu hayat formülünü dengeli uyarlıyor muyuz? Ilgıt ılgıt esen rüzgar karşısındaki kar ne ise, biz de doğumumuzdan itibaren, aldığımız ve verdiğimiz nefeslerle ömür sermayemizi tüketiyoruz. Günde elli dört bin yedi yüz kez nefes alıyoruz ve elli dört bin yedi yüz kez de nefes veriyoruz. Her saniye ve her gün ömür sermayemiz tükeniyor.

Çocukluğumda buzdolabının adı bile yoktu. Varsa bile köylü çocuğu olarak biz duymamıştık. Kışın dağ başlarına istif edilen karlar, yazın kıl heybelere doldurularak pazarda satılırdı. Yaşım itibariyle bugünleri gören bilen bir insanım .Yıllar önce Bağdat pazarında yazın sıcağı altında kar satan bir adam “ An be an sermayesi tükenen bu adama yardım edin, karlarımı satın alın .” diyerek atının heybesindeki karları bağırarak satmaya çalışır. Çünkü heybedeki karları satamazsa sıcakta karlar eriyecek eline para geçmeyecek, dolayısıyla da çoluk çocuğunun rızkını karşılayamadan evine eli boş dönecek.

Müritleriyle pazarda ihtiyaçlarını görmeye çalışan erenlerden biri, kar satan adamın sözlerini duyunca bir anda bayılır ve yere düşer. Müritleri, telaşlanır, yüzüne su serpip ayıltırlar. Müritler sorar : “ Hayrola, efendim, hastalandınız mı?” “Hayır.” der , Allah dostu. “O hâlde neden bayıldınız?” dediklerinde; Allah dostu: “ Şu kar satan adam, bana öyle bir ders verdi ki, bu sıcakta eriyen karlarla nasıl adamın sermayesi bitiyorsa, biz de aldığımız ve verdiğimiz her nefesle ömür sermayemizi tüketiyoruz” der.

Evet, bizler de hiç farkında olmadan nefes sermayemizi bitirip bu hayattan ayrılacağız . İnananlar için bu dünyanın hesabının verileceği, sıratın aşılacağı cennete ya da cehenneme gidileceği -tıpkı bu dünyada suçluların cezaevine, suçsuzların da hür bir şekilde dünya cennetini yaşadığı gibi. Demem o ki; hayat mutlak bir noktalanma ile bitmeyecek. Böyle olunca da hayatımızın bir kaydının tutulduğunu ister istemez düşünmek zorundayız. Çünkü dünya hayatımızda mükellef çağından sonra kırılmaz, dökülmez, kaybolmaz kameralarla kayda alınan hayatımızı -ölürken de- “Ey insanoğlu! Unuttuğun ve kaçıp durduğun ,şey budur!” diye ecel şerbetini Melek-ül Mevt içirecek.

Sadece kendimize değil, arkada bıraktığımız çocuklarımıza da zamanı geldiğinde içirecek. Yediğimize, içtiğimize gösterdiğimiz özenin daha fazlasını çocuklarımızın yediğine, içtiğine, giydiğine gösteriyoruz. Aman! Ayağı düzgün olsun ... Aman, ayağı rahat etsin! diye ortopedik ayakkabı bile yaptırıyoruz. Ama beyninin ve gönlünün düzgün olması için de aynı ihtimamı gösteriyor muyuz? Göstermediğimiz için de daha dünyada sanal bahis ve uyuşturucu gibi illetler yüzünden sıkıntı çekmeye başlıyoruz. Dünyada iken ellerinin ateşe değmemesi, yolda giderken düşüp başına bir şey gelmemesi için gece gündüz çalışıp her şeyimizi feda ederek dünyalarını MAMUR ederken, yarın ebedî âlemdeki hayatımızı ve çocuklarımızın hayatını HARAP etmeyelim.

İdrak ettiğimiz rahmet ve mağfiret ayı dolayısıyla kendimizi ve aile bireylerimizi çek ederek hayatımızın son demlerinde yaşlı İtalyan gibi göz yaşları dökmemek için Mübarek Ramazan ayını arınmamız için fırsat bilelim.

Bu düşüncelerle ramazan ayınız mübarek olsun, Gözünüz, gönlünüz ve dimağınız Ramazan nuru ve aydınlığı ile dolsun. Amin.
www.kadirkeskin.net

